

tolkning for den rette og har udviklet den som den rette i Circulairnoten af September 1851, og fremdeles i Forhandlingerne med Magterne bestandig har staaet paa det samme Terrain; jeg vil vel troe, at man, naar man eftertænker dette, maaskee vil fortryde den Uttring, at der af Kongens Regjering skulde være brugt Evtungethed i Negociationerne. Men fordi Regjeringen staaer paa dette Standpunkt, behøver den dog ikke at være blind for de Farer, der kunde opstaae af en Regjeringens modsat Fortolkning; disse Farer ere oplyste af min ærede Collega Indenrigsministeren, og jeg vil, som enhver Anden i mit Sted, være glad ved, at, isald det fgl. Budskab i sin Heelhed bliver antaget, netop ogsaa disse Farer ere bortfjernede.

Om selve Forstaaelsen af Londonertractaten er der jo, som vi have hørt, høist forskellige Meninger her i Salen. Jeg skal ikke længere bestræbe mig for at bekæmpe nogen fra min afvigende Mening; blot maa jeg nævne, at det ikke er Regjeringen bekendt, at Spørgsmaalet om Londonertractatens Fortolkning har været overgivet til det juridiske Facultet.

Man har fra flere Sider villet finde det utroligt, at det skulde have ligget i de contraherende Magters Tanke at ophæve Kongelovens cognatistiske Arvesølge; man har troet, at de contraherende Magter kun have tænkt paa den rene agnatistiske Arvesølge, saalænge Totaliteten af de under Kongens Scepter forenede Lande forbliver sammen, og at altsaa Magterne ingenlunde skulde have tænkt sig, at naar Beivngelsen for denne Totalitets Sammenbliven skulde ophøre, da en anden Arvesølge end Kongelovens skulde indtræde. Ja, naar Tingen er den, at Magterne virkelig have forenet sig om, at denne Totalitet altid skulde sammenholdes, og var det deres Tanke, saa kunde de jo ikke Andet end bortkaste Tanken om en forskellig Arvesølge for en Deel af Landet. Desuden er denne Tanke hos fremmede Magter om, at den danske Arvesølge efter Kongeloven, forsaavidt den er cognatistisk, er til Skade for Danmark, og at det vilde være et Gode for Danmark, isald den kunde hæves, ikke saamy. Der er flere, troer jeg, flere ærede Medlem-

mer i denne Sal, idetmindste nogle, der ville kunne vide, at denne Tanke endog længe før 1848 udtryktes fra fremmede Cabinetters Side, fra Cabinetters Side, som ville Danmark det vel, og det navnlig fra et Cabinets Side, som saa meget mere vilde Danmark det vel, som det ikke er Nabo til Danmark og ingen Præstensioner kunde have eller faae paa Danmark, og som mere end de fleste Magter, maaskee med Undtagelse af England, kunde ønske et fast Danmark, et Danmark, saa stærkt som det nogenlunde kan blive her i Norden, — jeg betegner herved det østerrigiske Monarchie.

Der er af enkelte Talere her i Salen paaberaabt som Motiv for det Nei, med hvilket de ville møde det Kongelige Budskab, den store Ærbødighed, som de nære for Kongeloven, en Ærbødighed, som er nedarvet hos os Danske. Ja, fra min Barndom og i min Ungdom ved jeg, at denne store Ærbødighed for Kongeloven var forhaanden; det var et Drødsprog i den Tid, som ingen Dansk skammede sig ved at sige, at „Kongen er Loven og Lovens Ende“. Vi kunne Alle huske det. Den Tid er forbi; Tidens Fremskridt have medført, at denne Anskuelse ikke nu ansees for rigtig eller for gavnlig. Men jeg har dog aldrig hørt denne store Ærbødighed for Kongeloven udstrakt til og vedrørende alene en enkelt Deel af Kongeloven, som aldrig er kommen til Anvendelse (Hør!). Vi have, ved Guds Forsyn, været beherskede af Frederik den Tredies mandlige Æt siden Kongeloven blev skreven; Ingen kunde derfor ved denne store Ærbødighed for Kongeloven, som jeg har betegnet, tænke paa den Thronfølge, som vi endnu ikke havde kjendt. Man har siden — vistnok af gode Grunde — med Kongens Samtykke, med Landets Aclamation, affattet det, for hvilket man i de Tider, hvor til jeg har sigtet, havde en dyb, en nedarvet Ærbødighed. Det har været til Landets Lykke; jeg haaber og stoler paa, at det ogsaa fremtidig vil blive til Landets Lykke (Hør!), men kan man derved blive berettiget til at sige, at denne nedarvede Ærbødighed for Kongeloven nu er gaaet over paa Kongelovens cognatistiske Arvesølge, paa en Arvesølge, som endnu ikke er indtraadt, og med Hensyn til hvilken det først